

Izglasovali so združitev

V torek dopoldne je tretjič zasedal zadrugi svet kmetijske zadruge v Slovenskih Konjicah. Ko so pregledali sklope zadnje seje in vnesli v pravilnik o nagrajevanju nekatere korekture, za katere se je pokazala potreba med letom, so se najdelj časa zadržali pri osrednji točki dnevnega reda — združitvi kmetijske zadruge s kmetijskim gospodarstvom v Slovenskih Konjicah.

Ideja o združitvi kmetijske zadruge in kmetijskega gospodarstva v Slovenskih Konjicah ni tako nova. O tem, da je treba celotno Dravinsko dolino obravnavati kot enotno kmetijsko področje in da je temu treba prilagoditi tudi kmetijsko politiko v občini, so govorili že ob združitvi zadrug. Letos pa, ko se ta potreba kaže še očitneje, so imeli v zadnjem času kar več širokih razprav. Kolektiv kmetijskega gospodarstva je predlog o združitvi — ki ga je potrdil tudi njihov delavski svet — osvojil, enako mnenje pa bi lahko razbrali še iz razprav med delovnim kolektivom kmetijske zadruge. Ko so na seji združne-

ga sveta predstavniki občine, političnih organizacij in kolektiva kmetijske zadruge razložili prednosti združitve za obe gospodarski organizaciji, je zadrugi svet po živahni razpravi predlog o združitvi soglasno osvojil. Iz njihove razprave pa povzemamo to-le:

Združitev kmetijske zadruge s kmetijskim gospodarstvom narokuje nujnost enotne kmetijske politike v občini. Odstotek prebivalstva, ki se preživlja s kmetijstvom, iz leta v leto pada. Padec se bo povečal še s stalnim porastom industrije. V kmetijstvu ostajajo le postarani ljudje in vedno več bo zemlje za odkup in zakup. V tem času bo mo-

rala zadruga krepiti vse bolj lastno proizvodnjo. Za to pa bo treba sredstev. Ker je elektrifikacija okoliških vasi konjske občine v zaključni fazi in ker zadruga v bodoče na sploh ne bo več vlagala toliko sredstev v komunalne objekte, ko jih je doslej, bo za pospešitev lastne proizvodnje v kmetijstvu na razpolago več sredstev. Odveč bi bilo ponavljati, da jih bo treba smotrno uporabiti, na velikih kmetijskih površinah.

Enotna kmetijska politika v občini in eden pomembnih korakov k temu — združitev zadruge in kmetijskega gospodarstva, nimata svojega namena v tem, da bi z dohodkom kmetijske zadruge krili izgubo kmetijskega gospodarstva — kot ta ukrep nekateri razlagajo — temveč je glavni smoter v povečanju lastni proizvodnji zadruge. Ze v nekaj letih je mogoče, da zadruga na razširjenih površinah pridela do sto štirideset vagonov sadja za izvoz, da lahko lastna

proizvodnja v vinogradništvu doseže do tristo vagonov vina itd.

Če upoštevamo še to, da povprečni plačni sklad v industriji iz meseca v mesec narašča in da bo do konca leta povprečje doseglo verjetno že 25 tisoč dinarjev na zaposlenega in če s tem zneskom primerjamo še povpreček v kmetijskem gospodarstvu, kjer dohodki ne znašajo veliko nad 15 tisoč dinarjev na zaposlenega ugotovimo, da je združitev tudi s te plati ne samo nujna, temveč v bližnji perspektivi neizbežna. Sodobno organizirana proizvodnja bo namreč omogočila tudi višje dohodke. To pa je eden izmed osnovnih pogojev za znižanje fluktuacije delovne sile iz kmetijstva.

Organi upravljanja obeh gospodarskih organizacij sta — to se je videlo iz razprav — združitev temeljito pretehtala in ne bim ogli reči, da je bil ukrep preuranjen. Nova gospodarska organizacija bo začela poslovati s prvim januarjem novega leta in bo nedvomno k razvoju konjske komune mnogo prispevala.

Podpredsednik šmarske občine Lojze Krivec, predsednik KLO Jaka Leskovšek in šolska upraviteljica Adela Ravter na gradbišču osnovne šole v Lesičnem.

Brez sodelovanja ne bi mogli

V nedeljskem dopoldnevu so se zbirali pri mostu, ob zidovju novega zadrugnega hleva in blizu gradbišča osnovne šole v Lesičnem moške z rebri, ki se valovito dvigajo nad dolino. Zmajevali so z glavami, modrovali in ocenjevali. Novega je precej.

»Ta hlev? Mhm!« je skomizgnil Jože. »Velika reč, toda kakšna bo živina v njem? Neverjet-

no! Velikanski hlev bo to, kot ga na Kozjanskem še niso imeli, vendar je Jože dvomljivec. Preko sto glav goveda bo v njem, lepega, rejenege, on pa še dvomi. Da, je že tako, naši kmetje so vsekakor dvomljivci. Verjamejo šele takrat, ko otipajo in vidijo. Tako je bilo tudi s črnim ribezom. Zdaj jih vprašajte: vsak bi ga hotel imeti na pobočju, ko je spomladl tako lepo uspel!

»Hehe, vidiš, se je skoraj hudomušno nasmehnil Andrej, naš predsednik je slabo položil temeljni kamen za šolo, ker že pleže v dolino!« Toda ta nasmeh je bil nekoliko kisel, kajti hitro je povzel: »Pa ukrotili bomo to strminico, če smo vse drugo. In šola bo stalala!«

Tako so ugibali volivci v Lesičnem, ki so se zbirali k pomenu na zboru. Predsednik občine Šmarje Joško Lojen je prišel med nje in jim nakazal probleme, ki jih rešuje občina. Posebno vesel je bil, ko so izvedeli, da je za elektrifikacijo zaslekov Log in Zdrhost občina priševala 500.000 din. Tako bodo še poslednji odmaknjeni zaselki na Kozjanskem dobili električno razsvetljavo.

Po vojni je bilo v Lesičnem in okolici preko 500 pogorišč, ki so jih hitro obnovili. Narodna banka je takrat posodila pogorelcem preko 14.000.000 din, kar so velika sredstva. Prizadeti so prosi občinski ljudski odbor, da bi pomagal poravnati dolgeve. »Da, tovariši,« je vedno povzel predsednik Lojen, »pri občini smo osnovali komisijo, ki je pregledala dolgeve za vsakega posameznika in nekaterim črtala dolg v celoti ali deloma.« Kdo ne bi bil vesel?

Ljudje v Lesičnem pa si pomagajo tudi sami, ker vedo, da brez sodelovanja z občino in med seboj ne more biti uspehov. Pred sednik krajevnega odbora Jaka Leskovšek je poročal o delu občanov v kraju in med drugim povedal: »Kolozevo so naši ljudje popravljali in jih tudi uredili, vendar pa še je med nami nekaj kmetov, ki zaostajajo in bi hoteli stati ob strani, toda do zime bodo tudi ti zadostili obveznosti, ki jo imajo s krajevnim samopriskevkom. Veste, tovariši, če bomo skupaj držali in drug drugemu pomagali, bomo še marsikaj novega napravili v Lesičnem.«

Zdaj si bodo uredili tudi stalen telefonski spoj, da jim v sili ne bo treba tekat v Kozje na postajo LM. Vsako gospodarstvo bo prispevalo nekaj denarja in telefon bo v vasi, Vaščani iz Klak so denar že takoj zbrali, ostali pa še zbirajo. Pravijo, da je stalen telefonski spoj nujno potreben, posebno v sili, če je nesreča tu, bolezen, pa ga bodo napravili s svojimi silami. Tako je prav! Kdor si more sam pomagati naj ne čaka na druge, temveč stori.

V Lesičnem bi še marsikaj radi. Ob križišču, kjer se stekajo štiri ceste, bi radi uredili gostišče. Da, kraj se kljub odmaknjenosti razvija in bo prav gotovo čedno živinorejsko središče. Nova šola, sodoben zadrugi hlev to sta objekta, ki bosta že prihodnje leto lepi krajevni pridobitvi.

Na zboru volivcev so se pomenili o vsem. Ugotavljajo, da bo potrebno še dosti prispevati, še bolj sodelovati in uspevali bodo po vaseh in v celotni šmarski občini.

OB LETNIH KONFERENCAH AKTIVOV LJUDSKE MLADINE KONJSKE OBČINE

Izbrati boljša vodstva

V Slovenskih Konjicah smo na občinskem sindikalnem svetu — kjer opravlja funkcijo tajnika — naši predsednika občinskega komiteja Ljudske mladine tega območja tovariša Jožeta Jelenka. Ker te dni v vsem celjskem okraju potekajo letne konference aktivov Ljudske mladine in ker se bližajo tudi že občinski obračuni dela, smo tovariša Jožeta povprašali, kako je s tem v njihovi komuni.

»Nekaj konferenc je že srečno minilo,« mi je smeje povedal tovariš Jože, »ostale pa bodo končane v naslednjih desetih dneh. Skoraj na vseh konferencah je mladina veliko razpravljala o vzrokih, zakaj ni njihovo delo boljše kot je bilo. In v odgovor na to so mnogokje navedli problem prostorov. Vemo, da so v nekaterih občinah to vprašanje uspešno rešili, pri nas pa ne gre tako zlahka. Zaradi prostorov se mladinska dejavnost marsikje ne more razviti in mladi ljudje se sestajajo po domovih, ali pa sploh ne pridejo skupaj. Problem prostorov bi lahko rešili edinole s tesnejšim sodelovanjem z ostalimi organizacijami in društvi na terenu. Nič kolikokrat smo že ugotavljali, da prostori teh organizacij niso polno izkoriščeni, toda marsikje dlje od te ugotovitve nismo prišli. Tam pa, kjer so znali najti skupen jezik, so z dnevnega reda — poleg problema prostorov — za vedno zbrisali tudi problem sodelovanja.«

Prav gotovo pa je v konjski občini večji kot ta, pro-

blem »polproletarcev«. V konjskih industrijskih in obrtnih podjetjih je namreč zaposleno mnogo mladine iz okolice. Po opravljenem delu odhajajo domov in tam nadaljujejo svoj delavnik na domačem posestvu. »Ne samo, da ugotavljamo, da tak mladinec, ki mu zaposlitev v industriji ali obrti pomeni samo dodaten vir dohodkov, na delovnem mestu ne pomeni zelo veliko, tudi k delu v Ljudski mladini, sindikatu in drugih organizacijah ga je težko privabiti. Prav zato si zelo prizadevamo, da bi okrepili organizacije Ljudske mladine na vasi. Če se takim delavcem po opravljenem delu iz podjetja mudi zaradi prevozov in obveznosti doma, na terenu ta izgovor prav gotovo ne bo mogel obveljati.«

Ze delj časa opažamo tudi fluktuacijo mladih ljudi iz občine. Od tod odhajajo ne samo tisti, ki nadaljujejo šolanje v srednjih, strokovnih, višjih in visokih šolah, temveč tudi tisti, ki doma ne vidijo več perspektive. Mnogokrat so med njimi tudi dobri mladinci in ob sestavljanju novega vodstva se iz leta v leto srečujemo z velikimi težavami. Letos se je slab izbor pokazal celo pri občinskem komiteju Ljudske mladine, katerega občutek za kolektivno odgovornost je bil prav zares zelo minimalen. Ob letošnji konferenci bomo morali zato nove kandidate skrbneje izbrati,« je tovariš Jože razpental misli o boljšem delu.

—ij

TRGATEV

»Ju-hej!« je pred dnevi zadelo iz vinogradov in še zdaj lahko marsikje slišimo tak odmev. Grozdje so »ustekleničili«; rajje kot tega, pa so obrabici pokušali tistega, ki so ga predelali v zlato ali pa rdečo pijačo lani. Sodi so se napolnili in čez čas se bodo tudi »varžetie.«

Klopotci so zgubili svojo funkcijo in zdaj odganjajo nadležne obiskovalce le še s praznih trsov. Ko pa bo leto okoli, se bodo živahnije zavrteli in tudi takrat bo kot danes — iz vinogra-

dov bo donelo veselo vrskanje. Klopotec na sliki je svojemu namenu služil le eno samo noč. Ob večeru prejšnjega dne so ga postavili, ko pa je naslednji dan sonce prišlo v zenit, so ga podrli. In tudi vinograd pod njim ni pravi vinograd; grozdje pa, ki je viselo na njem, ni bilo zato prav nič manj sladko. Drobne otroške roke so ga obrale ob priliki svoje vinske trgatve, na hitro sestavljeni klopotec in vinograd pa sta prispevala svoje k veselumu razpoloženju.

Radovednež

Jakec je bil sploh posrečen človek. Vedno je hotel več vedeti, kakor ostali ljudje, pa naj je bilo ni dosti šolal. Največ hlače je raztrgal v osnovnošolskih klopih, druge niti ne. Delo mu ni posebno dišalo, posebno tisto ne, kjer bi bilo potrebno roke oklepiti okrog ročaja, pa naj je bilo to na motiki, sekiri ali krampu. Da, oklepali bi jih zelo rad, toda le okrog motornega krmila ali pa ... No, kaj bi to premlevali! Skratka, Jakec je bil svojega denarja vreden, kot je dostikrat dejala teta Jera, ki je sploh o soseski dosti govorila in tudi hotela več vedeti kot ostali ljudje. Svoj nos je vtaknila skozi vsako špranjo in je vedela celo, kaj si soseda Genovefa misli, ko poseda ob oknu. Jakec pa sploh ni marala, ker si poštenega dela ne najde, kot je pojasnjevala v pomenkih ob občinskem vodnjaku.

No, pa si je Jakec našel pošteno delo. Kar na lepem je postal ugleden državljan. Sam se je tega močno zavedal in je skušal to povsod pokazati. Spremljal je davkarja, izterjevalca, kot so pravili. Teta Jera je zdaj govorila, da »rubežnik« gre, če je videla Jakeca z aktivko pod pazduho. Jakec je bil zelo ponosen na svoj opravek, čeprav je po hišah imel glavno besedo spremljevalec, no, tisti pač, ki ga je Jakec spremljal. Sam si nikoli ni bil prav na jasnem glede tega, če spremlja on ali njegova spremlja tovariš. Pri vsaki hiši je navadno pametno molčal, gledal v liste, ki jih je tovariš razširil na mizi in večkrat pokimal, kot bi se pač sprinjal z akti. Pa radoveden je bil: po kotih je pogledal, včasih še v omaro, če je bila priprta.

Zadnjič pa je imel, lahko bi rekli, ranlo smolo. Pri Mihcu sta se ustavila, ki ima fotoaparata. Da, važno je to, če ima nekdo fotoaparata! Jakec se sicer ni nameraval fotografirati, toda pokazati je hotel, da se razume na te reči, čeprav si fotoaparata še ni od blizu ogledoval. Najprej je prebral še razglednico, ki je bila na Mihčevi mizi, pogledal v časopis, pobrskal po knjigi, kjer so bili kuharski recepti in še molitvenik, ki ga je hranila stara mama, je prelistal. Da, bil je zelo radoveden! Fotoaparata, ta pa ga je posebej pritegnil! Srčkana igračka! V roke ga je vzel, pokukal skozi okence, pritisnil in naredilo je: »Škloc!« Od srca se je nasmehnil in šestkrat zaporedoma zavrtel svetli gumb, da je šestkrat zaporedoma naredilo: škloc! Šele takrat je prišel Mihc in debelo pogledal. Filma je že zmanjkalo.

»Kaj p-a dela-te?« je ogroženo in presenečeno vzkliknil Mihc.

»Uničili ste mi film!«

»A, kje neki!« je odločno pribil Jakec. »To se je da popraviti. Kaj

boš ti meni pravil! Nisem večernejši. Na, to rajši poslušaj, kar je tovariš napisal. Tristo din izterjalnih stroškov boste plačali, pa amen!«

»Seveda, če smo dolžni! Toda nimate pravice, da mi uničite film. Ta tudi toliko stane!«

»Ne bodite smešni!« je važno vzkliknil Jakec, vzel aktivko, ki jo je spremljevalec že zaprl, ko se je pomenil z Mihčevo materjo, ki je odšla pristojbino, in odločno krenil čez prag. Mimogrede je še v kuhinji pogledal, kaj je v loncu.

Teta Jera je seveda to zvedela že drugi dan in takoj prerokovala, da Jakec ne bo zdržala ta služba. Mihc je še danes ves zelen in rdeč, če Jakec sreča in pravi, da bi tako moralo biti. Zdaj se prvič strinja s teto Jero, sicer ji nikoli ni verjel. Jera pa svoje goni; pravi, da se je tako zgodilo pri Mihčevih, pa se bo tudi tako zgodilo, kot ona pravi. Jakec naj samo počaka. Radovednež pa tak!

s.

S.